

V dobách třetihorních se po zdejších rovinách proháněli Brontosauři, Pankosauři, Praligátoři, Rhumosauři a podobní i nepodobní tvorové, mezi nimi poletovali Pterodaktylové i Pterodaktylky, Prakosi i Prakosyně, když tu poznenáhlu začala ze země vyrůstat hromádka. Byla příjemně teplá a všem se zalíbilo do ní naklást vajíčka. Jenže hromádka se náhle prudce zvedla a začala sopit oheň, kouř a lávu, takže se všechna ta vajíčka uvařila natvrdo, nic se z nich nevylíhnulo a tak se nebozí praještěři nedočkali potomstva a vyhnuli. Zanechali po sobě málo stop, takže těžkou úlohu má vědní obor, který se zabývá zkoumáním otisků praptáků = **pterodaktyloskopie**.

Náhlá erupce dala vzniknout sopce, která se časem zklidnila a její pravidelně rytmičné erupce fascinovaly tehdejší pozdně třetihorní mládež. Na počest vyhynulých Pankosaurů si začali říkat PANKÁČI a na úpatí kultovní **RYTMICKÉ** hory (Mont **BEAT**) se oddávali extatickému křepčení. Vlasy se jim přitom ježily a sopečné plyny je barvily pastelovými barvami. Tato móda se udržela dodnes, kdy však monotónní hluk sopky nahrazuje stejně monotónní hluk silného zvukového aparátu punkové kapely.

Mezitím přišli Čechové, kteří původní obyvatelstvo vysídlili. To je jim - nám - za to trvale vděčné, protože odešlo do zemí přímořských. Nám tu nechalo strdí (což je jen zkomolené OSRDÍ, neboli okolí SRDCE EVROPY) a nás nechalo v kotlině sužované smogy a inverzemi a bez přístupu k mořím. Zato to původní obyvatelstvo odešlo na ostrov omývaný Atlantickým oceánem na jedné straně a Severním mořem na druhé straně a z jejich jazyka pošla angličtina. Na rozdíl od jiných vysídlenců (většinou modrookých blondýn) se k nám většinou vrátit nechtějí, protože na rozdíl od těch blondýn nepřemýšlejí pilinami. A těch pár, co se k nám vrátit chtělo, to vzalo oklikou přes most Verazano, a my je tady vítáme jak praštění. Ale jejich jazyku nerozumíme a komolíme ho, ani naši prapředci tenkrát neuměli cizí jazyky (ani je usmažit na cibulce).

Když do těchto končin připutoval Praotec Čech který, (stejně jako jeho bratr Lech), byl původem Polák, ale stínovým sňatkem s Češkou si načerno legalizoval trvalý pobyt u nás, byl to již starý dědek a Rytmičná hora byla už několik set tisíc let vyhaslá. Nerad se vydával na cestu, ale musel, protože jeho manželka Benizerah Čechová se těžce zhádala se zetěm, ten je pak vyrazil z domu i s jejich psem, kočkou a myší a k tomu se přidala ještě vnučka z předchozího manželství jejich druhé dcery, která ale odešla s jistým kontroverzním podnikatelem na Bahamy a náš soud dívce nepovolil odejít za rodiči (jako odvetu za to, že Bahamské soudy nevydaly podnikatele na trestní stíhání k nám).

2. kapitola: Mont BEET neboli hora ŘÍP

Druhý obrázek zachycuje jak šla Čechova družina a potkala pana Čechova. Ten se jich ptal: "**Kudá vy idijóťě?**" (později konvertoval k ruské národnosti)

(přeloženo do češtiny "**Drazí přátelé, kdež tkví smělý cíl Vašehoездеjšího putování za lepšími pozítřky, jež Vám velel na cestu se vydati touto medem oplývající se líbeznou krajinou?**")

Pozn: překlad pomocí automatického překladače

languagetranslationsmadeeasyandprecisewithyourcomputermayhelpyounotdrawnintheoceanofspeech™).

Udýchaný Praotec Čech jen ukázal na nejbližší kopec a řekl: "**Mont Beat**". Nicméně ani pan Čechov neuměl pořádně keltsky a pochopil nesprávně jeho slova jako **mamut beet**, čili převeliká řepa. Domyslel si, že právě proto jde tolik lidí tahat řepu, když se to nepodaří samotnému dědkovi Čechovi, pomůže mu baba Čechová, dále případně vnučka, pes, kočka, myš (a komár). Ten na kresbě není vidět, ale ten to nakonec rozhodnul, když dlouho nemohli řepu vytáhnout. Sednul dědkovi Čechovi na tvář a jak píchnul, dědek se mrsknul a hle, řepa byla venku. Pan Čechov ale nebyl bystrý pozorovatel a komára si vůbec nevšimnul. Takže komár ve zlihovělé ruské pohádce úplně chybí.

Po epizodě s řepou stoupali na Rytmickou horu, praotec Čech s bolavou čéškou, koleno ho bolelo, praštil se do něj při tahanici tahanou řepou, až z toho viděl andělíčky, celé cukrové. (Jinak žádný cukr z řepy nebyl, nakonec ji dali sežrat vepřům, cukrovary totiž už zastavily výrobu, protože nemohly konkurovat dovozům dotovaného cukru z Tajvanu.)

Když praotec Čech konečně vystoupal na vrchol rytmické hory, byl tak vyčerpán, že prohlásil: "Hle, toť krajina krásná a líbezná, mlékem a medem oplývající, zde naše domovina bude, protože já už neujdu ani krok." Od těch dob jsme my Češi, jeho lid, usídleni v této kotlině, sevřené ze všech stran horami, hlukem a smogem oplývající, v létě vedry a v zimě krutými mrazy zkrušované a někdy i naopak.

Moje mailová adresa je xjim@seznam.cz

Domácí stránka mojí kapely je www.tyls.cz

kde je příběh podán úplně jinak, ale obě verze jsou doložené věrohodnými zdroji, obě jsou naprosto pravdivé.